

Voima Tarkoittaa Oikeutta

Massachusettsin valtion oikeusvirkaillijat, taantumuksellisuudestaan kuuluisat — kuivettuneet kapitalistiluokan jäsenet ja palvelijat, joutuivat hetkeksi perääntymään, miettimään, mikä olisi parhain tulevaisuudelle. Työläisten kansainvälinen solidarisuuden osoitus, niin heikkoa kuin se vielä olikin mahdollisuuksiin verraten, ja erikoisesti suoranainen taloudellinen toiminta mursi Fullerin ja hänen kumppaneittensa jyrkän päättäväisyyden Sacco-Vanzetti jutussa. Tätä kirjoitettaessa ei voida tarkkuudella — varmuudella — lausua kuinka lopullisesti käy, mutta kaikki merkit viittaavat siihen, että tämä kuuluisa juttu tulee ehkä uudelleen oikeuslaitoksen käsiteltäväksi ja se voi merkitä paljon — ainakin sen, että nämä todellisuuudessa syyttömät työläiset eivät kuole sähkötuolissa kuitenkaan.

Kapitalistien tuntohermot ovat kukkaroissa. Heille ei kuulu ihmisyyys, sen paremmin kuin oikeuden tuntokaan. Kun työläisten toiminta alkaa vaikuttamaan tuotannollisessa elämässä — kapitalistien kukkaroissa — niin silloin seuraa hätäntyminen. Työläiset ovat protesteeranneet, vakuuttaneet olevansa varmoja näiden syytteessä olevain syyttömyydestä, mutta huonoilla tuloksilla. Ennen yleislakkoliikkeen alkamista vakuuttivat kapitalistiset lehde, että “mikään voima maailmassa ei voi näitä miehiä estää joutumasta sähkötuoliin.” Mutta heti sen jälkeen, kun työläiset alkoivat lakkoutumaan siellä ja täällä, suuremmissa ja pienemmissä joukoissa, muuttui sanontatapa. Samat lehdet, jotka olivat niin perin varmoja näiden työläisten “syyllisyydestä,” alkoivat harkituin sanoin peruuttamaan entisiä lausunnoitaan — myönsivät, että “voihan inhimillinen järki ja oikeus joskus erehtyäkin.”

Kapitalistisella oikeuslaitoksella ei enää ole — jos lie koskaan ollutkaan — tarkoituksena jakaa oikeutta niille, jotka oikeuskäsitteiden ja totuuden mukaan ansaitsevat. Oikeuslaitokset ovat luokkalaitoksia. Sitä ei voida enää kieltää, sen joutuvat myöntämään nekin ainekset, jotka suinkaan eivät palvele työläisten parasta. Jos me edelleenkin ymmärtäisimme oikeus sanalla sitä mitä sillä alkuperäisesti tahdotaan tulkita, niin tuon sanan käyttäminen kapitalististen oikeuslaitosten ja samoin oikeuskäsitteiden yhteydessä olisi mitä räikeintä vääristelyä. Vallitsevan yhteiskunnan laillistettu oikeus tulkittaisiin toden mukaisesti, kun sitä nimitettäisiin “lailliseksi vääryydeksi.” Oikeuslaitokset ovat riippuvaisia taloudellisista kysymyksistä. Ne, joilla on taloudellista valtaa ja voimaa, saavat nykyaikaista oikeutta. Varsin sattuvasti jotkut ovatkin lausuneet, että “vallitsevan yhteiskunnan oikeuslaitos on tuhat kome-roinen labyrintti (pulumallinen umpikuja), jossa työläiset eksyvät oikeutta hakies-

saan, ja jossa heidän arvokkaimpansa heil-tä riistetään.”

Oikeuslaitokset tahtovat varoittaa toisia samalla kuin ne rankaisevat niitä, jotka joutuvat niiden eteen. Kapitalistit, jotka silloin tällöin joutuvat rikoksistaan, kähvellyksistään ja väärennyksistään oikeuslaitosten eteen, pääsevät niistä tavallisesti vapaaksi. Näin siis, jos kerran oikeuslaitosten tarkoituksena on varottaa toisia, ne vapauttaessaan kapitalistit ilmoittavat toisille, että “teillä ei ole minkäänlaista syytä pidättäytyä rikoksista.” Mutta kun työläiset joutuvat oikeuslaitosten eteen rikoksistaan, varsinkin sellaisista, jotka luonteeltaan ovat olleet yksityisomistusoikeuteen perustuvia käsitteitä ja määräyksiä loukkaavia, niin heille annetaan kursailematta tuomioita ja usein vielä vakuutetaan, että “tämä olkoon varoitukseksi toisille.”

Sacco-Vanzetti jutussa ei enää pidetä alkuperäistä rikosta, josta heitä muka syytetään, minään, vaan sen sijaan tahdottaisiin vakuuttaa, että “oikeuslaitoksen antama

Mrs. Rose Sacco, Nicolano vaimo, ja heidän lapsensa.

päätös täytyy olla erehtymätöin.” Porvarilehdetkin tunnustavat sen. Yhdessä chicalaisessa lehdessä kirjoitettiin, että “olenkaan ei ole väliä sillä ovatko nämä miehet syyllisiä tai syyttömiä, heidät täytyy tappaa sähkötuolissa vakuutukseksi siitä, että oikeuslaitostemme toimintaan roska-joukoilla ei saa olla vaikutusvaltaa.” Siis, vaikka syyttömät työläiset tuomittaisiin kuolemaan, niin heidät täytyy tappaa, varsinkin sen jälkeen, jos näiden syyttö-mäin takana olevat työläisjoukot alkavat vaatia oikeutta. Lainatkaamme tässä yhteydessä Philadelphian “Daily News”-issä ollut toimituskirjoitus, mikä julkaistiin heti sen jälkeen, kun kuvernööri Fuller antoi sen kautta maailman huomatuksi tulleen julman päätöksensä, että Sacco ja Vanzetti täytyy kuolla sähkötuolissa. Tästä toimituskirjoituksesta, kapitalistisen päivälhden tuotteesta, käy

varsin sattuvasti selville, että kysymyksessä ei niinkään ole ne rikokset, joitten perusteella muka tuomiot annettiin, vaan suoranaisesti toiset tarkoitukset. Kyseessä oleva kirjoitus kokonaisuudessaan kuuluu seuraavasti:

“Kuvernööri Fullerin päätös, mikä määrää Saccon ja Vanzettin kuolemaan sähkötuolissa, muodostui kansalliseksi onnettomuudeksi. Vaikkakin ne, jotka ovat tätä juttua läheisesti seuranneet, voivat lainata vain hyvin heikon toivon sille seikalle, että kuvernöörin päätös voisi tulla olemaan syytteessä oleville suosiollinen, niin kaikesta huolimatta päätös oli niillekin järkyttävä yllätys, jolla kieltämättä on syvälle käyvät vaikutukset Amerikan käsityksissä ja sen yhteiskunnallisessa elämässä. Fullerin päätös välttämättömästi loukkaa vakavasti Yhdysvaltain arvokkuutta maailman silmissä.

“Kuten tässä lehdessä on jo ennemmin lausuttu, tätä juttua ei voi millään tavalla käsitellä tulematta sellaiseen johtopäätökseen, että uuden oikeuskuulustelun myöntäminen näille tuomituille miehille olisi ollut välttämätöin aivan alkuperäistenkin oikeuskäsitteiden mukaan. Miksi sitten kuvernööri Fuller määräsi nämä miehet kuolemaan? Siihen on olemassa kaksi syytä, jotka molemmat ovat perin järkyttäviä oikeuskäsitteille.

“Ensimmäistä näistä syistä edustavat ja painostavat Massachusettsin konservatiiviset, vanhoillismieliset, ainekset ja asukkaat. Tämän tosiasian ovat monet tuon valtion lakimiehistäkin myöntäneet. Nämä edustavat sellaista ajatusta, että vaikka Sacco ja Vanzetti olisivat syyttömiäkin, niin olisi sallittavampaa panna käytäntöön oikeuslaitoksen antama päätös kuin se, että sallittaisiin uusi oikeuskuulustelu, mikä avaisi mahdol-

lisuudet näitten miesten syyttömyyden todistamiselle ja vapauttamiselle. Sellaisella seikalla voisi olla valtion oikeuslaitoksen toimintaa alentava vaikutus, sillä sen jälkeen ei voitaisi oikeutta pitää erehtymättömänä.

“Tämä on lain sokaisemista. Se jo sinänsä on moitittava asia ja tässä tapauksessa se tuottaa katkeria seurauksia. Jos syytteessä olevain mahdollisella vapautumisella olisi huonot seuraukset, niin tässä tapauksessa kuitenkin seuraukset tulevat olemaan vieläkin ikävämät, sillä vaikka päätöksellä tahdotaan kasvattaa kunnioitusta lakeja kohtaan, niin sillä kuitenkin tulee olemaan aivan päinvastaiset seuraukset.

“Toinen syy siihen, että nämä miehet pitäisi tappaa sähkötuolissa, on se, että Uuden Englannin alueilla olevat anglosaksien jälkeläiset tahtovat päättäväisesti säilyttää asemansa johtavina ja hallitsevina aineksina. Uuden Englannin alueilla löytyy paljon ulkomailla syntyneitä kansalaisia. Nämä alueet ovat täynnä katkeria rotuennakkoluuloja, samoin kuin Yhdysvaltain etelävalliotkin. Sacco ja Vanzetti ovat italialaisia ja tämä tosiasia suurelta osalta vaikutti heidän tuomitsemiseensa.

“Luonnollisesti on olemassa ja vaikuttamassa myös se tosiasia, että nämä miehet ovat radikaaleja. He omaksuvat hallituksesta sellaiset käsitykset, jotka ovat ristiriitaiset kansan enemmistön omaksumain käsitysten kanssa. Tämä seikka kasvattaa pelkoa ja vihaa. Nämä miehet tuomittiin paremmin radikaalisten mielipiteittensä vuoksi, kuin niiden rikosten, joista heitä syytettiin.

“Se seikka, että nämä miehet ovat radikaaleja, jo sinänsä johdattaa ajattelemaan, että heillä ei ole minkäänlaista yhteyttä niiden rikosten kanssa, joista heidät tuomittiin kuolemaan. Ryöstöt ja murhat ovat sellaisia rikoksia, joita eivät tee radikaalit.

“Mikään mahdollisesti ei voi pelastaa Saccoa ja Vanzettia kuolemasta. Miljoonat ihmiset ovat vakuutettuja, että nämä miehet ovat täydellisesti syyttömiä. Miljoonat lisää tuntisivat itsensä onnellisem-

maksi ja tyytyväisemmäksi mielipiteiltään, jos näille miehille sallittiin uusi kuulustelu oikeudessa. Saadaan nähdä, että näiden kahden miehen kohtalo aiheuttaa paljon katkeruutta meidän yhteiskunnallisessa ja taloudellisessa elämässä. Heidän kohtalonsa muodostaa oikeuslaitoksemme historiaan yhtä mustan pilkun kuin niitten miesten, chicagolaisten anarkistien, jotka tuomittiin ja hirtettiin Haymarket mella-kasta juontuneen jutun yhteydessä.

“Vallassa olevat Uuden Englannin ‘peräänantamattomat’ ja äärimmäiset ovat voittaneet. Heidän julmalla voitollaan kuitenkaan ei voi olla minkään muunlaisia seurauksia, kuin ne, mitkä tällaisilla voitoilla aina ovat. Se välttämättömästi provoseeraa toisessa leirissä olevat äärimmäiset herättämään täydessä katkeruudessaan luokka- ja rotuvihan, josta todella maatansa rakastavat amerikalaiset ovat toivoneet päästä vapaaksi ja tilanteeseen, missä vallitsee keskinäinen ymmärrys, yhteistointa ja suvaitsevaisuus.”

Myönnettävästi edellä olevassa lainauksessa puhutaan totuutta suurelta osalta, vaikka siinä tosin löytyy sellaistaakin, mikä ei pidä paikkaansa. Vain esimerkiksi lopussa väitetään, että tällaiset luokkatuomiot olisivat syynä luokkataistelulle. Ne kuitenkin ovat seurauksia luokkataistelusta, mikä alkujuuriltaan perustuu kapitalistiseen talouteen.

Lait ja oikeuslaitokset näennäisesti esittävät kansanvaltaisuutta. Ne ovat pukeutuneet tuohon valheelliseen vaippaan — kuoreen. Yhteiskunnassa, missä ei ole raikeita luokkavastakohtia, voidaan jakaa oikeutta kansalle tasapuolisesti. Mutta niin pian kun joudutaan taloudellisissa eduissa vastakkain, kallistuvat lainlaadinnalliset laitokset, samoin kuin nekin, jotka näitä lakeja tulkitsevat ja yllä pitävät, niitten puolelle, jotka ovat aineellisesti voimakkaampia. Ihmiskunnan jäseniä heidän elämässään ja toiminnassaan johtavat aineellisista seikoista juontuvat käsitykset. Moraaliset seikat, sen paremmin kuin inhimilliset käsityksetkään, eivät tule kysymykseenkään. Jo itsestään sekin seikka, että poikkeuksetta kaikki vallitsevan jär-

jestelmän lait voidaan selittää tarkoittavan siinä tapauksessa sitä ja tässä tapauksessa tätä, todistaa kieltämättömästi oikeuslaitosten tarkoituksena olevan pettämisen.

Kapitalistiset oikeuslaitokset eivät ole sitä varten, että ne jakaisivat ihmisille oikeutta, vaan sen vuoksi, että ne suojelevat kapitalistista järjestelmää, yhteiskuntaa. Samanlaista tarkoitusta palvelevat lait. Oikeuskäsitykset määrittelee viime tingassa aineellinen valta ja voima. Mitä kireämmäksi käyvät taloudellisista eduista johtuvat luokkavastakohdat, sitä selvemmästi oikeuslaitokset joutuvat antamaan kouraantuntuvia luokkatuomioita, näyttämään julkisesti kapitalistisen sisälmyksensä.

Monet liberaalisemmat kapitalistiluokan jäsenetkin ja niin sanotut henkiset köyhälistöläiset suurelta osalta myös vaativat, että Saccoa ja Vanzettia ei saa tap-paa sähkötuolissa. Nämä vaativat syyt-teessä oleville armaa, ne eivät paljoakaan välitä ja puhu oikeudesta, mikä näille miehille kuuluisi. Yhteiskunnassa löytyy runsaasti sellaisia "rauhan sieluja," työn ja pääoman välisen sovun puoskareita, jotka tahtoisivat löytää ja säilyttää jonkinlaisen "kultaisen keskittien." Tällaisina rauhan sieluina tässä jutussa esiintyvät A. F. of Laborin virkailijatkin suurimmalta osalta. Nämä ainekset puhuvat työläisten ja työn-antajain yhteistoiminnan "välttämättö-mydestä."

Kun kyseessä oleva juttu kehittyi välttämättömään ratkaisupisteeseen, äärimmäiset kapitalistisen järjestelmän henkiheimo-laiset painostivat tinkimättömästi kuoleman tuomioitten täytäntöön panemista ja toiselta puolen luokkatietoiset työläiset

vaativat, että nämä työläiset, syyttömästi tuomitut työväenluokan jäsenet, täytyy vapauttaa ja alkoivat käyttämään suoraa toimintaa, niin nämä "kultaisen keskittien" edustajat alkoivat esiintymään voimakkaasti riitaisuuden sovittajina. He vaativat, että kuoleman tuomiot muutettaisiin elinkautisiksi vankeusrangaistuksiksi. Tällaisen muutoksen he luulevat tyydyttävän molempia riitapuolia. Näin tapahtui aikoinaan suuren huomion esineenä olleessa Mooneyn jutussa. Ja näin voi tässäkin jutussa lopultakin käydä. Riippuu luonnollisesti siitä, missä määrin työläiset voivat esiintyä solidarisisina ja käyttää taloudellista voimaansa.

Tämän jutun yhteydessä näyttää ilmaantuneen esille selvästi havaittavana kaksi sellaista seikkaa, jotka kaikkien työläisten sopii ottaa huomioon, toisen rohkaisevana ja toisen opettavaisena seikkana. Näistä ensimmäisenä, rohkaisevana seikkana voimme mainita sen, että työläisten keskuudessa näyttää kasvavan nopeasti luokkatietoisuuteen perustuva kansainvälinen solidaraisuuden tunne, mikä epäilemättä antaa hyvän edellytyksen tiiviille kansainväliselle järjestymiselle. Ja toisena seikkana, opettavaisena ilmiönä, voimme mainita sen, että tämä juttu vakavasti vakuutti, että tulevaisuudessa tärkeimmät luokkajutuiksi muodostuvat oikeustaistelut ratkaistaan voimalla paremmin kuin joittenkin tuomarien selityksillä ja lautakuntien päätöksillä. Tällaisessa tilanteessa saa oikeutta, voittaa juttunsa se puoli riidassa, millä on enempi pakottavaa voimaa. Työläisten sopii painaa mieliinsä se, että heidän täytyy järjestyä, koota voimansa yhtenäiseksi luokkavoimaksi, jos he mielivät saada itsellensä ja luokkansa jäsenille oikeutta kapitalistisessa yhteiskunnassa.

